

AMERIŠKA DOMOVINA
 AMERICAN HOME
AMERICAN HOME

6117 St. Clair Ave. — 431-0628 — Cleveland, Ohio 44103

National and International Circulation

Published daily except Wed., Sat., Sun., and Holidays, 1st week of July

Managing Editor: Mary Debevec

NAROČINA:

- Združene države: \$18.00 na leto; \$9.00 za pol leta; \$5.50 za 3 mesece
- Kanado in dežele izven Združenih držav: \$20.00 na leto; \$10.00 za pol leta; \$6.00 za 3 mesece
- Petkova izdaja \$6.00 na leto

SUBSCRIPTION RATES:

United States

\$18.00 per year; \$9.00 for 6 months; \$5.50 for 3 months

Canada and Foreign Countries:

\$20.00 per year; \$10.00 for 6 months; \$6.00 for 3 months

Friday edition \$6.00 for one year.

SECOND CLASS POSTAGE PAID AT CLEVELAND, OHIO

83

No. 50 Thursday, March 14, 1974

Solženicinov nasvet tovarišem v Kremlju

Leonid I. Brežnev je francoskim novinarjem ta teden dejal v Moskvi, da ne smemo dopustiti, da bi kak Solženicin oviral izboljšanje odnosov med Zahodom in Vzhodom. Povedal je precej jasno, da je ta smoter Kremlju še vedno dobrodošel in da ga misli on podpirati.

Aleksander Solženicin, najbolj znani sodobni ruski pisatelj, ki ga je sovjetska vlada pognala iz rodne dežele na tuje, je lani v septembru pisal vodnikom ZSSR v Kremlju dolgo pismo, v katerem jim je razkril svoje poglede na Sovjetsko zvezo, na Rusijo in rešitve, ki naj Rusijo in ruskemu narodu zagotove mirnejšo bodočnost. To obsežno pismo, na katero Solženicin ni dobil nobenega odgovora, če ne smatra svoj izgon iz domovine za odgovor, je pisatelj sedaj objavil v svobodnem svetu.

V tem pismu poziva pisatelj sedanje gospodarje v Kremlju, naj opuste svoj sedanji temelj oblasti: marksistično ideologijo, industrijski razvoj, premoč v atomskem oružju, govorovanje nad drugimi narodi. Poziva jih pri tem, naj svojo absolutno oblast in moč ohranijo in jo uporabljajo za vlado iz ljubezni do naroda.

Solženicin ne vidi dosti dobrega na Zahodu, spodbuka se ob ameriške volitve, ki jih označuje za cirkus v zabavo javnosti, kaže na sodnika, ki je oprostil obtoženega, ko je razkril tajne dokumente Pentagona, kaže na rastoče zločinstvo in še prav posebno na materializem, ki preveva vse mišljenje zahodnega človeka. Celo za Veliko Britanijo ne najde dobre besede, ko pravi, da ni sposobna ukrotiti nekaj delavskih vodnikov, ki da jo spravljajo na rob propada. Zahodna demokracija po sodbi Solženicina ni za ruski na-

Zato razлага in poudarja, da je ruski narod bil skozi stoletja vajan na vlado močne roke. Ta mu je danes prav tako potrebna, kot mu je bila koristna v preteklosti, toda močna vlada mora biti voden po ljubezni do ljudstva, mora biti polna razumevanja zanj.

Aleksander Solženicin je v svojem pismu Politbiroju Komunistične partije izrazil iskreno zaskrbljenost za bodočnost ruskega naroda. Ni mu dosti mar za bodočnost Sovjetske zveze, ruski narod naj se odpove vladi nad drugimi narodi, če je treba, tudi nad Ukrajino, v kolikor se Ukrainci smatrajo za lasten narod in nočejo ostati skupaj z Rusi.

Opustitev vlade nad drugimi narodi, opustitev komunizma in posvetitev delu za izgradnjo in obdelavo Sibirije, kjer vidi Solženicin bodočnost za Ruse, naj bi preprečile sicer neobhoden spopad Sovjetske zveze s Kitajščino. Takole razлага Politbiroju:

Proti sebi boste imeli deželo s skoraj tisoč milijoni prebivalcev, nekaj takega, kar se še ni zgodilo v vojnah preteklosti. Čas od leta 1949, (ko je komunizem prišel na oblast), ni bil dovolj dolg, da bi to ljudstvo izgubilo svojo temeljno pridnost, ki je večja od naše sedanje, svojo prednost in pokorščino. Je trdno v prijemu totalitarnega sistema, ki ni nič manj čuječ od našega lastnega. Njegove armade in ljudstvo se ne bodo predale v množicah z zahodnim smisлом za dobro, niti če bodo poražene in obkoljene. Vsak vojak in vsak državljan se bo boril do zadnje krogle, do svojega zadnjega diha.

Vojna z običajnim orožjem bo najdaljša in najbolj krava vseh vojn, kar jih je človeštvo kdaj vojevalo. Kot vietnamska vojna bo prav gotovo trajala 10 od 15 let. Vojna s Kitajsko nas bo stala 60 milijonov ljudi in kot je običaj v vseh vojnah, naših najboljših — vse naše najboljše in najčistejše ljudstvo je v taki vojni zapisano smrti. Po tej vojni bo ruski narod dejansko prenehal obstojati na tem planetu.

Umreti v neki ideoleski vojni! V glavnem za mrtvo ideologijo! To se ne sme zgorditi nikdar!... Dajte jim torej njihovo ideologijo! Pustite kitajskim vodnikom nekaj časa slavo. In jim zato naložite tudi polno vrečo neizpolnivih mednarodnih obveznosti, pustite jim godrnjati, sopihati in učiti človeštvo in plačevati vse račune za nesmiselne ekonomije (en milijon vsak dan samo za Kubo) in pustite jih podpirati vse teroriste in gverilce v Južni hemisferi, če jim to prija.

Ruski narod je živel tisoč let pod avtoritarnim redom, pa je ohranil svoje fizično in duhovno zdravje nedotaknjeno do začetka 20. stoletja. Čeprav je bil to avtoritarni red, je imel svojo moralno osnovo — krščansko pravoslavlje. Ko je bila enkrat ta moralna osnova oslabljena, je avtoritarni red kljub zunanjim uspehom postopno propadal in propadel.

Rusko upanje je v Sibiriji, ta nam nudi čas in možnost rešitve. Tam lahko znova gradimo, toda ne brezmiselnoglasno civilizacijo "napredka". Lahko ustvarimo trdno go-

spodarstvo brez bolečin in zakasnitve in naselimo tam ljudstvo po potrebi in načelih gospodarstva. Ti prostori nam dajejo upanje, da ne bomo uničili Rusije v splošni krizi zahodne civilizacije ...

In sedaj, ko je bilo razkrito pomanjkanje virov energije na svetu, mi, velika nadsila, kot zadnja zaostala dežela ponujamo, da bi tuji odnesli naše zaklade, sibirski prirodni plin ...

Zaradi soočenja s Kitajsko se nevarnost veča, dokler ne bo obsegla vso Sibirijo. Dve nevarnosti lahko odstranimo z enim udarcem sreče: zavrzimo mrtvo ideologijo, ki nas grozi uničiti vojaško in gospodarsko, vrzimo proč vse fantastične, tuje globalne naloge in se osredotočimo na odprtje ruskega severovzhoda na načelih ustaljene, neprogresivne ekonomije!

Aleksander Solženicin je svoje misli pretehtal in svoj pogled usmeril v preteklost in bodočnost, njegov nasvet Rusom ima svoj smisel, žal so ga sedanji ruski oblastniki že odklonili.

hu. V Clevelandu se jim je predružila tudi hčerka Milka, ki ji je bolezni preprečila nadaljevanje študija. Ostali člani družine so si poiskali delo po raznih tovarnah.

Leta 1951 se je družina presele na E. 72nd Place, kjer slavljenca še danes živita. Ker je bila pot do Newburgha predloga, si je g. Sleme našel službo pri St. Clair Savings Assn., kjer je ostal vse do svoje upokojitve. Pri delu v banki mu je pridno pomagala zvesta družica ga. Angela. Poleg poklicnega dela se je g. Franc najraje ukvarjal z ročami. Njegov vrt je vedno poln prekrasnega cvetja, na katerega je vedno zelo ponosen.

G. Sleme je tudi v Clevelandu društveno marljivo delal. Je član Tretjega reda sv. Frančiška, Marijine Legije in Društva Nauj. Imena. Gospa Angela pa je članica Oltarnega društva in Marijine Legije. Obe hčerki in oba sinova so si ustanovili lastne družine. Staremata in starimami je na zlati poroki delalo družbo 5 vnučnjik: Dori, Rozi, Betka, Rezka, Kati, in 4 vnuk: Andrej, Frankie, Mihec in najmlajši Aleksander.

Slavljenec želi domači, prijatelji in znanci še mnogo zdravih in zadovoljnih let.

-MM-

Odgovor in pojasnilo

CLEVELAND, O. — Liga Katoliških Slovenskih Amerikanov, 6116 St. Clair Avenue, Cleveland, Ohio 44103, daje na članek Lige Slovenskih Amerikanov v New Yorku, ki je bil objavljen v Ameriški Domovini dne 20. februarja 1974, slednji odgovor in pojasnilo.

Bralci omenjenega članka štirje Amerike, ki poznajo Ligo Katoliških Slovenskih Amerikanov v Clevelandu že skoraj tri desetletja, bi mogli iz tega pisanja dobiti vtis, kot da je novo ustanovljena korporacija z imenom Liga Slovenskih Amerikanov v New Yorku nekaka nasledica Lige Katoliških Slovenskih Amerikanov v Clevelandu, kar seveda ni resnica in moramo odločno odkloniti.

Liga Katoliških Slovenskih Amerikanov v Clevelandu, ki je bila ustanovljena z namenom pomagati ljudem, ki so, da si rešijo življenje, bili primorani bežati iz domovine, še živi in deluje po možnosti in potrebi in bo tako tudi v bodoči.

Toliko zaenkrat v informacijo vsem ki so zgoraj omenjeni članki brali. Kaj več bomo povedali pozneje.

J. Žakelj

Nepričakovano se za vedno poslovil

CLEVELAND, O. — Kadar koli sva s pokojnim možem bila v starem kraju, sva vedno obiskala dobropoljske župnije in katerim smo si bili v daljnem sorodstvu. Bili smo tudi dobro prijatelji. Kako sem bila iznenadena, ko sem dobila sporočilo, da je ne-nadno umrl, zader od srčne kapi, ko se je z avto peljal v svojo rojstno župnijo Šmarjeta pri Novem mestu. Ljubljanska "Družina" je o tem takole poročala:

Velika, tradicionalno verna dobropolska župnija je v zadnjih letih doživelja svojevrsten misijon, kakor so ljudje sami rekli. Njihov župnik Rafko Fabiani, ki je v nedeljo, 27. januarja, opravil še vse svoje dolžnosti do župnije, popoldne maševel pri podružnici v Kompolah, da so mogli tudi stari ljudje, ki imajo 7 kilometrov do farne cerkve, priti k maši. Nato se je opravil na pot v svojo rojstno župnijo Šmarjeta pri Novem mestu, da bi naslednje jutro opravil mašo za svoje starše. Komaj je dobro pripeljal na avtocesto, ga je pri-

Velikih Pecah v župniji Šentvid pri Stični zadela srčna kap in je bil po nekaj trenutki mrtev.

V župniji je bilo veliko žalovanje, saj je živel pri njih 33 let. Pogreb je bila prava manifestacija hvaležnosti. Izredno velika cerkev ni mogla sprejeti vseh pogrebcev, prisloško je približno do duhovnikov, 40 jih je somavševalo s pomožnim škofovom, ki je vodil pogrebne slovesnosti. Dobropoljski pevci, ki jih je dolga leta strokovno vodil g. Rafko, so dovršeno sodelovali pri bogoslužju z žalostinkami. Ljudje so s pogreba odhajali zamišljeni in govorili: Več kakor misijon smo doživel.

Rafko Fabiani se je rodil 24. oktobra 1911 Šmarješkemu organistu Ignaciiju, priznanemu glasbeniku. V družini je bilo sedem otrok. Vzgajali so jih v skromnosti in poštenosti. Rafko je šel v škofovo zavode in tam v oddiško maturiral leta 1930. Vstopil je v ljubljansko bogoslovje in bil 7. julija 1935 posvečen. Že v Šentvidu in v semenišču se je izpolnil v glasbi. V semenišču je pridno prepisoval in razmnoževal note, vadil zbere. Že kot bogoslovec je napisal dragoceno razpravo o zgodovini orgel v Ljubljani. Razprava je dobila nagrado ljubljanskega Magistrata in bila priobčena v Kroniki slovenskih mest. Skladbe je objavljali tudi v Cerkvenem glasbeniku.

\$4: Mr. in Mrs. Edward Merhar.

\$3: Mary Zorman.

V spomin Antonia Tomažina:

\$20: Mr. in Mrs. Leo Kapel.

Po \$15: Sosedji na W. 224 in Spencer Ave.; Anthony in Jean Fortini.

\$12: ADZ No. 8, Kras.

Po \$10: Louis in Anna Reboly; Mr. in Mrs. John Yager; Mr. in Mrs. Robert Buck; Neimerian; Pauline in Rudy Tamoich.

V spomin Josepha Zormana:

\$25: Mr. in Mrs. Edmund J. Turk.

Po \$5: Mr. in Mrs. John E. Mauer; Mr. in Mrs. Joseph Vencic.

V spomin Angele Burja:

\$10: Frank in Mary Prelc.

Po \$5: Antonia Chipolo; Mr. in Mrs. L. Lukek.

V spomin Antonie Lesjak:

\$20: John in Jennie Plansek.

\$10: Mr. in Mrs. Frank Perme.

\$5: Mr. in Mrs. James Fitzthum.

Prisrčna hvala vsem! Ponovimo, da Vas vladljivo vabimo, da obiščete naš Dom in da spoznate naše stanovalce in uslužbence. V naši stavbi se meni zdi tudi pozimi sončno in prijetno. Boste videli, kako uporabljamo Vaše prispevke v dobrobit naših starčkov.

Prizadetim družinam izrečemo globoko sožalje!

Za odbor:

Vida Shiffner

Frances Osaben

Novo slovensko podjetje

MILWAUKEE, Wis. — Vsem

Slovencem po svoji preproščini

znamen John Korošec, Chief Manu-

facturing Engineer, uslužbeni pri

Harly Davidson Motor Co., in

podpredsednik slovenskega ra-

didskega komiteja, je februarja

letos odprl lastno delavnico o-

rodja in strojnih delov.

Delavnemu, nadarjenemu in

podjetnemu rojaku inž. Korošcu

pošljajo Triglavani in prijatelji

z potom iskrne čestitke.

Z lepimi slovenskimi pozdravi mu

želijo obilo sreče in veliko uspe-

ha!

Slovencem, tehničnim izdelo-

vcem orodja in strojnih delov

(Toolmakers) nudi novo podjetje

lepo bodočnost. Za podrob-

nosti in pojasnila pišite na na-

Jaklič:

ZA MOŽEM

lenčika se umije in obriše, pa je z opraskanim obrazom na rok, kamar potegne tudi mater, smagana sicer, je vendar s tem upanjem pripovedovala stari, kako hrepeni za Marjan, kako rada bi bila njegova, skendrovka je kimala in pričevala.

O dober bi bil, dober, ta Marjan.

Medtem je bila oživela vsa. Bojne priče so se bile vrnilin šlo je od ust do ust, in tako in staro se je zgrinjalo na si, da presešeta in presodi ta godeski.

Takega pa še ne, kar vas stoji... O, da jih ni sram!... Zadnji vodvca se stopi!" prirahtava Rojnika in Marta na vas... Ni že veste?"

"I, kaj bi ne!... Saj smo vi!"

Govorilo in smejal se je vse vrek.

"Tako so se!..."

"O, pa še kako!..."

Katera je bila hujša?"

"O, ta Jerina!... Naenkrat ji

bila v laseh in očeh, pa ji je

kožo potegnila z nosa!"

"Pa zakaj?..."

Zaradi nekega prstanata...

zavijo, da je Komanov Marko

Lencik prstan!..."

"Pa bi ga Jerina rada?..."

"I, kajpak!... Odtod jeza."

"Ona mu je pa srce dala!" se

glasila Marta.

"Saj bi mu ga tudi ti, ko bi ga

"Hahahaha!"

"Vse gredo za njim!"

"Kdo se zmeni zanj?"

"O, še se bodo teple zanj, še!"

"Pa še kako se bodo!... O, da

ih ni sram!"

"Ali se vam to čudno zdi?" se

glasila Zaman. "To je že od nekaj tak... Rože se obračajo za

zavcem, dekleta pa za možem!"

"I — kajpak!... Tako je!..."

"O, jaz sem še druge reči vi-

sel... Marko je dve hkrati pre-

veljavlal!"

"Čeljust!" se oglašila Marta.

"Ali jo vidite?... Ta, ta Mar-

ta tišči za njim in pa tista, ki

ih je dobila. Varuj se, da tudi

sebe kdo ne preobraziti!"

"Jav!... Jav!... Pa naj si o-

trani človek dobro ime! Le ča-

kaj!" zapreti Marta in zbeži do-

nov osramočena.

Tudi druge ženske se umakne-

jo, zakaj nobena ni hotela stati

za tarčo Zamanu.

"Hahahaha!" se je krohotala za

njimi Zaman. "Vse so enake... Glejte jih!... O, jaz sem ve-

del!"

Martino srce je bilo zopet pol-

na upanja, pa je modrovala: "I,

mena vendar ni tako neumen,

da bi vzel teh katero, ki se očito

pretepatá zanj in ga sramotita.

Saj menda ni še na glavo padel!

Kaj si neki misli Marko o me-

ni..."

XI.

Tudi Jerica je domov prijoka-

la.

Videla je tisti prstan na Len-

čikini roki. In ravno tak prstan

je nekdaj sama natikala. In se-

daj!... Ona ga nosi!... Ah, ko

bi jí bil samo prstan dal, naj bi

ji ga dal, naj bi ji dal še enega,

toda dal ji je še več, dal ji je

svoje srce, Marko ji je dal sebe,

in za njim je hrepenela sama.

"O, Marko, o, Marko!"

Zato bi bila Lenčiko najrajše

raztrgala, ugonobila, da bi ji ne

bila na poti. Prstan ji je pulila

z roke, toda hotelja ji je izpuliti

Marko.

"Marko!... Marko!..."

Seveda ji je od togote kopit-

ljajo srce. Ko je pa šla sama do-

mov in ji je izginila izpred oči

Lenčika, je začela Jerica pre-

nišljati in takrat se ji je zdelo,

da je bil morda ta boj za prstan

brezuspečen, da si ni priboril.

Kansaške drobtinice

Post in pokora.

Ce je bila kdaj potreba, da svet dela pokoro, je sedaj. Poslebo mi Amerikanci žalimo Boga, kot ga niso naši predniki nikoli žalili. Namesto, da bi starši sprejemali otroke kot dar iz božje roke, jih pustijo moriti v materinem telesu. Kri nedolžnih otrok vpije v nebo za maščevanje! To se godi, ker starši nočejo imeti sitnosti z njimi. Kaj naj rečemo o pornografiji, ki se kot ostuden val vali preko vseh mest naše dežele? Umori, ropi, sleparija, goljufija, korupcija so na dnevnem redu. Nikoli prej še niso slišali, da je satanizem razširjen. To je največje žalitev Boga. Mu človek odreže ljubezen, češčenje in namesto Njega moli satana. To se v resnici dogaja. Božji ropi po katoliških cerkvah, da se da satanu čast! Kaj vse delajo božji sovražniki s sv. Hostijami, ki jih ukrajejo z tabernaklja! Pljujejo na nje, teptajo z nogami in še vse ostudnje grdoobje uganjajo z njimi, da se maščujejo Kristusu. Verujejo Vanj in zato ga sovražijo. In Bog trpi in čaka v prizanaša, ker ima poleg sovražnikov tudi dobre prijatelje, duše, ki tolazijo Njegovo jezo z žrtvami v pokoru.

"I, kakšen prstan?" vpraša mati in se čudi.

"I, tistega, saj veste!... Pa rad jo ima!..."

"Beži!... Beži!..."

"Boste videli!... Pa vzel jo bo!..."

"Ne budi!... Ne budi!..."

"No, boste videli... Jaz bom pa še tako!... Zakaj je pa Lenčki dal prstan in ne meni?"

Sedaj je pa začelo iti tudi mati ter po glavi.

"Kaj pa, če bi bilo res?" si misli staria in pozveduje o vsem...

In čim bolj je Jerica pripovedovala, tembolj je bila stara prepričana, da je res tako, in v njenem srcu je vstajala togota, da zadostimo za grehe Amerike in oblastnost se pasla.

Ko Jerica pove, kar je vedela, se razkorači stara: "Ha!... Jaz mu pokažem, jaz!... Tako? Prstane že razdaja!... Za ljubimici iztiči!... Tja grem, pa mu povem, kar mu gre!... O, bo že zvedel, kaj se spodobi... Za ženo je vendar sestra prva!... I, seveda! Sedaj ko smo ga mi izkopalji iz nesnage, bo pa nam hrbit obračal... Sedaj lahko! Hvaležnost, hvaležnost!... Te ni!... Dobro mu hočemo, pa noče in noč!... Kaj ni bila rajna dobra? Še preveč!... Objedel se je!... Pa jaz mu pokažem!... Jerica, le obriši se!... Tvoj bo, ali pa nobene!... Mi imamo tudi še nekaj besede!... Ne bo delal, ne, po svoji glavi! Pa otroke ima! Misli, da bo druga ženska potrpela z njimi tako, kakor domača?... Ne boš, Marko!..."

Materine besede so bile hladilni balzam na Jeričine srčne rame. Solze so se posušile. Srce je bilo zopet polno upanja in je vriskalo: "O, Marko bo moj!... Lenčka, šk, šk!"

Mati spregovori s starim nekaj besed, pa se odpravi.

X.

Komanov Marko je doma pestoval... Drugi može so ob nedeljah šli v gostilno ali so pa vasovali, a vдовce Marko je moral pestovati, ker ni imel kdo drugi. Najemati pestunje ob nedeljah ni mogel, niti hotel, da se kaj prihranilo...

In takrat pri otrocih je mislil vselej na ženo. In v takih primerih je tudi premisljeval o gospodarstvu in čimdalje bolj spoznaval, da tako ne more biti, da je hiši treba gospodinje in otrokom matere.

"Oženil se bom, da bo zopet red," je sklenil tisto sam pri sebi in ugibal, kje in kako bi se ženil, da bi se prav oženil.

(Dalje prihodnjic)

Z A S M E H

Ne ti, jaz

Policaj je peljal roparja v zapor. Veter je odnesel roparju klobuk, pa je hotel skočiti za njim.

"O, ti pa že ne boš šel po klobuk. Mi jo boš popihal. Bom jaz šel raje, to pa tukaj počakaj," je rekel modri policaj.

Nekateri, ki so nagnjeni k alkoholizmu, si lahko v postu pomagajo s tem, da se odpovedo alkoholni pičači. To bo stalec precej truda, a z božjo pomočjo bo šlo. Če to storiti iz ljubezni do Boga in svoje duše, bo to velik napredok v njih življenju. Cigareti, cigare, slăščice, pecivo itd., so kar primerni predmeti za žrtvice in samozatazo. Z njimi si ostudi utrujemo značaj. Če se znamo premagati v takih malenkostih, se bomo mogli kdaj pozneje ustaviti veliki skušnjava.

In ravno tega nam manjka sedanje čase. Ničesar si ne znamo odreči. Ne razumemo, kaj beseda odpoved pomeni. V postu je čas, da o tem razmišljamo. Zelo važna pokora je postiti naš jezik. Če je malo stvarca, a lahko povzroči veliko hudega. Rabimo svoj jezik v dobro bližnjega. Brzdajmo ga, ko hoče čez plot v škodo bližnjemu z opravljanjem, obrekovanjem. Kdor zna brzati svoj jezik, je več junak kot tisti, ki zna sukatime, a jezik ne more obvladati.

In ta nesrečni TV! Kolika skušnjava! Za ničesar drugega ni časa, za TV ga vedno najdemo. In lepe spodbudne knjige, če jih imamo v hiši, leže na polici. Ni časa, da bi imeli nekaj nedolžne zabave. So knjige, ki nas dvigajo k Bogu, nas tolazijo v trpljenju in nas razveseljujejo in so nam v pomoč k duhovnim podvигom. Odprejmo se TV vsaj za nekaj časa vsak dan — za pokoro... in čitajmo kako duhovno knjigo.

Vstanimo malo prej zjutraj, da bomo mogli prisostvovati sv. maši. Morda kar v kaki cerkvi, ko se peljemo mimo na delo. Sv. maša, sv. obhajilo! Dva bisera v našem življenju, ki se jima ne smemo odpovedati, če hočemo srečno živeti in srečno umreti. Bog daj nam v tem postu milost, da bomo bolj razumeli skrivenost sv. maše, da jo bomo bolj cenili, bolj ljubili in ji z večjo pobožnostjo prisostvovali.

Ta post naj bo vsak dan za nas dan molitve. Samo jutranja, večerna molitev in pred jedjo in po jedi ni dovolj za praktičnega katoličana. Jezus je dejal, naj vedno molimo. To pa ne pomeni, da bi kar naprej klečali v kamen kotu in molili rožne vence.

Vsek več, kje ga čevelj žuli in temu primeroma si lahko vsak sam naloži pokoro in žrtve. Če smo še katoličani, moramo res nekaj storiti, da se približamo Bogu in zadostimo za svoje grehe in žalitve drugih.

lati iz ljubezni do Boga in tupa-tam med delom dvigniti srce ali duha k Njemu in Mu poslati kak pozdrav. Še besed ni treba izgovoriti, samo v mislih lahko povemo Bogu, kaj nas vznešimo; prosimo ga pomoči. Najlepši vzdihljaj, ki je Bogu najbolj všeč, je, če Mu povemo: Moj Bog, ljubim Te. Take kratke molitve, ki jih pogosto če dan pošiljamo v nebesa, so kot puščice, ki zadenejo božje Srce, da se na nas ozre. Taki molitvi pravimo osebne molitve.

opatija v Vetrinju na Koroškem; sto let za Stično pa opatija Marijin studenec pri Kostanjevici na Krki na Dolenjskem. L. 1471 so stičenski samostan počgali Turki; leta 1784 je avstrijski cesar Jožef II samostan razpustil, bila pa je tega leta ustanovljena župnija v Stični. Leta 1898 so menihi iz avstrijskega samostana Mehrerau pri Bregenu obnovili cistercijansko opatijo v Stični. Ves ta čas pa vse do danes - v glavnem brez večjih presledkov - opravlja stičenska opatija v velikim uspehom svoje versko-kulturno poslanstvo med našim narodom.

Cistercijanska opatija v Stični je bila ustanovljena v osrčju Slovenije ter je tam začela gospodarsko in kulturno ledino, učila slovenske ljudi ne samo molitvi marveč tudi umno kmetovati v gospodarstvu, saj pa so bili v samostanu v vsakem času tudi obrtniki in celo tudi umetniki, kot jih redu pripisuje v pravilu sv. Benedikt.

O stičenski opatiji je pisalo doslej že nekaj znanstvenikov. Sedaj pa se jim je pridružil še novi, na

Jos. Jurčič:

SOSEDOV SIN

1. Zjutraj ob devetih je stal pred vežo velike, precej lepo zidane kmetske hiše voziček naprezen. Kolesa so bila čedno osnažena in čez sedež je bil zelen koc pregnen ter skrbno na vseh straneh pritet, da se nikjer ni videla s slamo napolnjena vreča pod njim. Nepotrežljivo s prednjim kopitom tla kopajočega rejenega konja rjavca je delavno oblečen hlapec, vajeti in bič v roci držeč, prav prijetljski pogovarjal, naj bo miren.

Iz veže stopi mož kacih petdesetih let, srednje, trdne postave. Menda se je ravno zdaj v praznjo obleko opravil, kajti gledaje, če je konj prav naprezen, zapenja si še goste posvrene gume na brezrokovniku. Kakor bi se hotel domisliti, ali je kaj pozabil, dene roko na celo in potegne po nagubanem, pa o dobi hrani pričajočem obličji, potipuje v notranji žep svoje precej dolge kamizole od rjavega sukna, pa ko se uveri, da ima novce pri sebi, potreplje rezgatajočega konja po prsih, vzame hlapcu vajeti in bič iz rok ter sede na voziček.

"Ali bo treba iti v semenj, Anton, v semenj?" vpraša imo gredoč kmetič na vozu sedeca sosed.

"V semenj. — Ti ne pojdeš?"

"Bašti ne morem; imam nekaj stelje napraviti," odgovori kmetič in gre dalje.

Ta pak se obrne in reče lepi deklici, kacih dvajset let stari, ki je ravno na prag prišla: "Le naglo, če se hočeš z menoj peljati, Franica! Čakal te ne bom."

"Le poženite" — odgovori dekle — "nisem še opravljena in tudi rajša pre hodim."

"Kakor hočeš!" pravi oče malo razčljen, da se hči neče ž njim peljati, trene z vajetmi, in kakor blisk šine konj z lehkim vozičem po gladkem poti proti cesti.

Smrekarjev Anton — tako so namreč sosedje klicali našega moža — bil je najbogatejši svoje občine, in kar je imenito, pridobil si je bogastvo s svojim trudom in umom. Njegov oče je bil sicer tudi precej imovit kmet v sosednji vasi, ali razdeliti je imel svoje imenje med štiri sinove, in Anton, najmlajši med njimi, dobil je samo zemljišče ter hišo, ki je bila pa veliko manjša in slabša od denašnje, na istem mestu novič zidane. Prve gotove novce, dve sto goldinarjev, imel je Anton v rokah, ko se je očehil, ker to je bil od žene za doto dobil. Začel je kupčevati z žitom in raznimi kmetskimi pridelki, katere je skupljeval v vozil v mestne zaloge. Doma pak je žena kmetovala z družino. V vsem je imel srečo. Začel je trgovati z vinom na debelo, kupoval ubožnim kmetičem voli in krave "na pol prireje", in kopica je rastla od leta do leta. Ljudje so ga cenili raznovrstno: nekateri na dvajset, drugi na štirideset tisoč, nekateri na več; nekateri so si pa številjenje lajsali in rekli: toliko ima, da sam ne ve, koliko. In poslednji niso popolnoma napak govorili, kajti na tanko Smrekarjev Anton res ni mogel svojega imetja sešte, ker razven nekoliko okornih številk niti pisati ni znal. Za mnogo seveda se ni motil, kajti imel je čudovito dober spomin: med sto dolžniki je vedel, koliko ima ta ali pa ta obresti na dolgu, kakor bi bilo vsakemu posebej na nosu zapisano.

Novci dajo veljavno. Tudi Anton je bil veljavjen mož, kamor je prišel; pa je tudi vedel, da ponosno je sedal med vsake-

družbo. Dobro mu je delo, če ga je kdo hvalil in blagoroval: "Ti si uže mož, ti! Kaj maraš, ker imaš vsega zadosti." Ali pokazal ni nikoli, da mu to dobro de; modro se je držal in kaj družega govoriti začenjal. Le kadar ga je vino omotilo, črnih je katero sam sebi na pohvalo. Sicer je pa rad zbadal vse tiste, ki se imajo navado bahati.

Občani so ga hoteli izvoliti za župana. Ubranil se je te česti, reški, da ne utegne z gosposko poslovati. Dal se je pa voliti za prvega občinskega svetnika.

V krčni ni rad sam pil. Ce je le znane ljudi našeli, priselje je k njim in čakal, kajti kozares, ki se vrsti okrog, pride do njega. Družil se je vsemi, z bogatin in ubožnimi, a posebno zaupljuje v prijatelji bil nikomur. Tudi za vino navadno ni hotel več dati, nego kar je računa po razdelitvi nanj spadalo. Le kadar je kako nižje uradnike dobil v krčni, te je napoijil, pa samo zato, da jim je lože prav robato zavabljil in jih v priču prav neusmiljeno mahal.

Danes je v bližnjem trgu semenj in pelja se tja, da bi nekaterim kmetom, ki so ga prosili, voli kupil v reho. Ker poslednji tržni dan tudi v mestu ni bil, mora zvedeti, kako je bila kupčija in po čem kaže kupovati.

Ko voziček po cesti drči, doide suhega dolgega moža, v zaneseni letni obleki in s kosmato kučemo na glavi. Smrekarjev Anton podrži konja in pravi:

"Ce imaš kaj težke pete, pa k meni sedi, Brašnar!"

Brašnar se nasmehne, skoči na voz, posadi se dobro na mehki sedež poleg Antonova ter pokrije z desnim levi čevelj, da se ne bi videla luknja, katero je pale preril. In Anton požene.

Brašnar je bil Smrekarjev sosed. Nekaj je bila Brašnarjeva hiša najtrdnješa vse vasi.

(Dalje prihodnjih)

Visok spomenik

WASHINGTON, D.C. — Znamenit Washingtonov spomenik je visok 555 čevljev in pol.

V BLAG SPOMIN

DRUGE OBLETNICE SMRTI MOJEGA LJUBEGA SOPROGA, OCETA, STAREGA OCETA IN BRATA

FRANK MATOH

ki je zatisnil svoje oči 14. marca 1972

Kako smo srčno Te ljubili, bil najdražji si nam zaklad; prehitro smo Te izgubili, prišel je konec lepih nad.

Nam zdaj žalost srca trga, solza lije iz oči. Dom je prazen in otožen, ker Te več med nami ni.

Zahvaljujem: Mary — soproga Frank in Edward J. — sinova vnuki in vnukinje Ostalo sorodstvo.

Cleveland, Ohio 14. marca 1974.

The Holy Family Society of the USA

ONE FAIRLANE DRIVE JOLIET, IL 60434

Since 1914...

...the Holy Family Society of the U.S.A. has been dedicated to the service of the Catholic home, family and community. For half-a-century your Society has offered the finest in insurance protection at low, non-profit rates to Catholics only

LIFE INSURANCE • HEALTH AND ACCIDENT INSURANCE

Historical Facts

The Holy Family Society is a Society of Catholics mutually united in fraternal dedication to the Holy Family of Jesus, Mary and Joseph.

Society's Catholic Action Programs are:

1. Scholarships for the education of young men aspiring to the priesthood.
2. Scholarships for young women aspiring to become nuns.
3. Additional scholarships for needy boys and girls.
4. Participating in the program of Papal Volunteers of Latin America.
5. Bowling, basketball and little league baseball.
6. Social activities.
7. Participating in the Catholic Communications Foundation.

Družba

sv. Družine

Officers

President	Joseph J. Konrad
First Vice-President	Ronald Zefran
Second Vice-President	Anna Jerisha
Secretary	Robert M. Kochevar
Treasurer	Anton J. Smrekar
Recording Secretary	Joseph L. Drasler
First Trustee	Joseph Sinkovec
Second Trustee	Matthew Kochevar
Third Trustee	Anthony Tomazin
First Judicial	Mary Riola
Second Judicial	John Kovas
Third Judicial	Frank Topiak
Social Director	Nancy Owen
Spiritual Director	Rev. Aloysius Madic, O.F.M.
Medical Advisor	Joseph A. Zalar, M.D.

HOLY FAMILY SOCIETY OF THE U.S.A., D.S.D. Minutes Of The Semi-Annual Supreme Board Meeting — January 26, 1974

(Continuation)

HOLY FAMILY SOCIETY OF THE U.S.A. LEDGER ASSETS FOR THE PERIOD ENDED DECEMBER 31, 1973

EXHIBIT I LEDGER ASSETS

Petty Cash	\$ 400.00
First National Bank — Miscellaneous Account	277,986.12
First National Bank — Benefit Account	8,330.04 \$ 286,716.16
Bonds	1,243,083.93
Stocks — Preferred	58,459.92
Stocks — Common	107,025.80
Certificates of Deposits — Savings & Loan	580,000.00
Certificates of Deposits — Banks	200,000.00
Policy Loans	36,659.66
TOTAL	\$ 2,511,945.47

LEDGER LIABILITIES

Illinois State Tax	\$ 482.83
Social Security Payable	337.71
Withholding Taxes Payable	5,630.30
Reserve for Checks Written Off	1,945.45
Premium Deposit Fund	1,151.52
TOTAL	\$ 9,547.81
TOTAL NET LEDGER ASSETS AS OF DEC. 31, 1973	\$ 2,502,397.66

EXHIBIT II

INCOME

Life Premiums	\$ 422,014.66
Health and Accident Premiums	2,497,859.61
TOTAL PREMIUM INCOME	\$ 2,919,874.27
Investment Income	
Interest on Bonds	\$ 61,305.83
Interest on Policy Loans	1,927.11
Interest on Certificates of Deposits	36,957.88
Interest on Advanced Commission	7,164.00
Dividends — Preferred Stock	2,252.52
Amortization Bonds	7,656.37
TOTAL INVESTMENT INCOME	\$ 117,263.71
INCOME FOR PERIOD ENDED DECEMBER 31, 1973	\$ 3,037,137.98

EXHIBIT III

EXPENSES:	
Claims — Death	\$ 39,729.00
Disability Benefits	1,283.31
Cash Surrenders and Endowments	26,932.67
Claims — Health and Accident	1,405,415.64
TOTAL PAID TO POLICYHOLDERS	\$ 1,473,360.62
COMMISSIONS PAID	
Policy Fees	\$ 22,260.00
Commissions — Life	124,930.96
Commissions — Health and Accident	664,119.31
TOTAL COMMISSIONS PAID	\$ 811,310.27
GENERAL EXPENSES PAID:	
Rent and Utilities	\$ 40,046.75
Interest on Premium Deposit Fund	49.75
Salaries	219,987.32
Legal Fees	20,957.44
Medical Fees	6,032.80
Inspection Reports	1,675.33
Office Maintenance and Supplies	12,420.89
Travel	2,618.74
Postage, Exp., Telephone & Teleg.	18,119.92
Printing	16,888.32
Promotional	5,964.00
Fraternal Activities	16,725.68
Donations	419.50
Advertising	513.00
I. B. M. Service	50,909.57
Office Equipment	3,261.73
Official Publication	797.60
Dues and Subscriptions	694.97
Actuarial and Accounting Fees	14,550.00
Insurance	1,412.11
Rental of Safety Deposit & P.O. Box	107.80
Bank Collection Charges	28.57
Board Meeting & Per Diem	1,300.00
TOTAL GENERAL EXPENSES PAID	\$ 435,481.79
TAXES, LICENSES AND FEES PAID	
Department of Insurance	